

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.467/2018/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(jogtanácsos neve)** kamarai jogtanácsos által képviselt felperesnek - a dr. Kvasz Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2018. március 19. napján kelt 10.P.20.230/2017/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20 000 (húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az alperes üzemelteti a **(település neve, ingatlan címe)**. szám alatt található **(vendéglátóegység neve)** elnevezésű, IV. kategóriájú vendéglátó üzletet, amelyben műszaki eszközökkel zenefelhasználást végez, ott szombatonként diszkót tart.

A felperes munkavállalói 2016. október 16. napján a fenti vendéglátó helyen helyszíni ellenőrzést tartottak, arról adatszolgáltatási lapot állítottak ki. Ennek tartalma szerint az üzletben diszkó üzemel 298-300 fővel, a belépő 500 Ft. Feljegyezték továbbá, hogy előzenés fellépőit és további rendezvényeit az alperes írásban előre köteles bejelenteni. Az adatszolgáltatási lapot az alperes alkalmazottja, **(üzletvezető neve)** üzletvezető aláírta. Utóbb az alperes a felhasználási időszakra vonatkozóan a zenefelhasználás megváltoztatásáról, megszüntetéséről nem tett bejelentést.

A felperes a 2016. június 1. és 2017. március 31. közötti időszakra - az akkor hatályos díjközlmények szerint - jogdíj fizetési értesítőket állított ki, az alperest felszólította a jogdíj megfizetésére. A 2016. június 1-től 2016. december 31-ig felszámított szerzői és szomszédos

jogdíj összegét 597 267 Ft-ban, a 2017. 01. 01-től 2017. 03. 31-ig felszámított díj összegét pedig 202 382 Ft-ban jelölte meg. Az alperes a jogdíjfizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes kérelmére a közjegyző 42017/Ü/30695/2017/2. számon fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel szemben, amely ellen az alperes ellentmondással élt. A perré alakult eljárásban előterjesztett keresetében a felperes 799 649 Ft és ennek 2017. március 1. napjától járó késedelmi

kamata, 12 362 Ft, behajtási költségátalány, 24 360 Ft közjegyzői díj, 23 989 Ft eljárási illeték és 10 000 Ft jogtanácsai munkadíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a vendéglátóhelyen diszkókat rendezett. Magának az ellenőrzésnek a folyamatát is aggályosnak ítélte arra figyelemmel, hogy az adatszolgáltatási lapot aláíró alperesi üzletvezető előre írta alá a kitöltetlen adatszolgáltatási lapot, munkavégzése miatt a pultról elmozdulni nem tudott, így az ellenőrzés folyamatában sem tudott részt venni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 799 649 Ft-ot és ennek 2017. március 1. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatát, 12 362 Ft-ot, továbbá 58 349 Ft perköltséget. Határozatának indokolása szerint a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. (Szt.) 16. § (1) bekezdése szerint a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga a mű egészének vagy egy része felhasználásának, illetve nyilvános előadásának az engedélyezése, a fizetendő díj mértékére vonatkozóan a közös jogkezelő szerv köt szerződést a felhasználóval, míg jogosulatlan felhasználás esetén a 16. § (6) bekezdése és a 94. § (1) bekezdés e) pontja alapján követelhető a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése. Megállapította, hogy az alperes az Szt. 25. § (4) bekezdése alapján a tervezett felhasználást a közös jogkezelő szervnek előzetesen nem jelentette be, így köteles az érintett időszakra vonatkozó - a felperes által a Magyar Közlönyben évente közzétett - jogdíjközlemény szerint megállapított szerzői jogdíjak, és azon felül további 30,5 %-ot kitevő szomszédos jogi jogdíj megfizetésére. Hangsúlyozta, az adatszolgáltatási lapot az alperes üzletvezetője aláírta, az abban feltüntetett adatok az alperesi alkalmazottak közlése, illetve a működési engedély alapján kerültek feltüntetésre, ami vonatkozott mind a vendéglátó egység diszkóként való működtetésére, mind a vendégek létszámára. Kiemelte, a belépődíj összege ugyancsak az alperesi képviselő közlése alapján került feltüntetésre, így az elszámolást illetően az okiratban foglaltakat tekintette irányadónak.

A tényállás megállapítása során figyelmen kívül hagyta a perben meghallgatott **(tanúk neve)** és **(üzletvezető neve)** tanúvallomását az általuk előadottak közötti ellentmondásokra, valamint arra figyelemmel, hogy a per mikénti elbírálását illetően nem tekinthetők érdektelennek. Részletezte a tanúvallomások közötti ellentmondásokat.

A marasztalási összeg után az alperes kamatkifizetési kötelezettségét a Ptk. 6:155 § (1) bekezdése, a behajtási költségátalányt a 2016. évi IX. tv. 3. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében az alperes annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kizárólag a felperes előadása és a becsatolt okiratok alapján állapította meg, és teljes egészében kirekesztette az általa meghallgatni kért tanúk vallomását, holott azok következetesen egybehangzóak voltak és egyértelműen alátámasztották az álláspontját. Véleménye szerint nem került a perben bizonyításra, hogy a rendezvényekre belépőt szedett-e, s ha igen, az mennyibe került, továbbá hány fő volt a diszkóban, emellett változatlanul kifogásolta az ellenőrzés körülményeit.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetéseket vont le, ítéletét helytállóan indokolta, ezért azt az ítéletábra a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra kíván rámutatni.

Az Szjt. 25. §-a értelmében a nyilvános zenefelhasználás jogdíjköteles. A szerzői jogdíjat - ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította - a felperesnek, mint közös jogkezelő szervnek kell befizetni. A (4) bekezdésben foglaltak szerint a felhasználó köteles a tervezett felhasználást és a már megkezdett felhasználás megváltoztatását a közös jogkezelő szervezetnek előzetesen bejelenteni, amely szervezet a felhasználást a helyszínen ellenőrizheti.

A jogdíj megfizetésére irányuló igény érvényesítésének nem feltétele a jogdíjkezelő szervezet által végzett ellenőrzés, az ott észlelteket rögzítő adatlap kitöltése és annak az ellenőrzött szerv képviselője általi aláírása. Ez utóbbi körülmény ugyanakkor - az ellenkező bizonyításáig - igazolja a felhasználás tényét, magát a jogdíjfizetési kötelezettséget pedig a tényleges zenefelhasználás alapozza meg.

A perbeli esetben az alperes nem kötött írásbeli felhasználási szerződést a közös jogkezelő szervvel, a zenefelhasználást a felperesnek nem jelentette be, így a zeneszolgáltatással jogosulatlan felhasználást valósított meg. A felperes alkalmazottai 2016. október 16-án ellenőrzést tartottak az alperes által működtetett vendéglátóhelyen, a kiállított és az alperes üzletvezetője által aláírt adatlap szerint ott diszkó üzemelt, azaz ott műszaki eszközzel zenefelhasználás történt, ezért az alperes köteles az Szjt. 94. § (1) bekezdése alapján a jogdíj megfizetésére.

A fellebbezési eljárás során az alperes annak tényét már nem vitatta, hogy az alperes az általa működtetett klubban zenés, táncos esteket, diszkókat rendez, kizárólag az képezte vita tárgyát - és az alperes fellebbezése is ezt érintette -, hogy alkalmanként hány személy jelent meg a

diszkóban és az alperes milyen összegű belépőjegyet árult rendezvényeire. Tény, hogy a működési engedélyben foglaltak szerint a diszkó befogadóképessége - illetve az engedélyezett létszám - 298-300 fő, az ellenőrzés során kiállított adatlapon is ez került feltüntetésre. Az alperes utóbb vitatta, hogy a diszkót ténylegesen ennyien látogatták volna, állította, hogy egy-egy alkalommal legfeljebb 100-150 fő volt jelen, ezt azonban az adatlapon nem jelezte, illetve nem kifogásolta, hogy a felperes ellenőrzést végző alkalmazottai nem az általa valósnak ítélt számadatot tüntették fel az adatlapon, és emellett a perben sem tudott a fentieket cáfoló bizonyítékot előterjeszteni. A felperes által becsatolt, az alperes Facebook oldalán elhelyezett hirdetések - egyebek mellett - az alábbi felhívást is tartalmazták: „Hívj meg az eseményre legalább 200 embert!” Ez a felhívás ellentmond az alperesi alkalmazottak nyilatkozatainak, egyben magában foglalja annak lehetőségét is, hogy a rendezvényen akár többszáz személy is részt vegyen. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az alperes tanúként meghallgatott alkalmazottai sem tudtak elfogadható magyarázatot adni arra, hogy ha az üzletvezető által előadottak a valóság, úgy miért nem ezek az adatok kerültek rögzítésre az ellenőrzés során.

Vitatta az alperes a belépőjegyek árát is, de nem bizonyította, hogy az nem érte el az 500 Ft-ot. A felperes ugyanakkor becsatolt a periratokhoz az alperes által a Facebook közösségi oldalára feltöltött számos hirdetést, amelyekből egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a diszkó belépőjegyek árát 500-2000 Ft-ban határozta meg, azaz az adatszolgáltatási lapon feltüntetett jegyárakkal azonos, vagy annál magasabb összegű belépőjegyeket árusított.

Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a tanúvallomások mérlegelését illetően is. Lényeges, hogy a meghallgatott tanúk az alperes alkalmazottai, akiktől ez okból érdektelen tanúvallomás nyilvánvalóan nem várható. Ez utóbbi körülmény önmagában a vallomásukat nem teszi mellőzhetővé (BH1999. 260.), azonban a fentebb részletezett peradatok ismeretében az alperesi alkalmazottak nyilatkozatai alkalmatlanok voltak az alperes álláspontjának alátámasztására és az adatlapon feltüntetett adatok cáfolatára. **(tanúk neve)** sem a diszkóban résztvevők számára, sem a belépőjegyek árára nem tudott érdemi nyilatkozatot tenni és nem életszerű, ezáltal nem elfogadható az a hivatkozás sem, hogy az ügyvezető kitöltetlen üres adatlapot írt alá.

Nem hagyható figyelmen kívül a fentiekén túl az sem, hogy az alperes - bár a fizetési felszólításoknak nem tett eleget -, a felperesi igényérvényesítést megelőzően nem kifogásolta azok tartalmát, és sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében nem tudta ésszerű érvekkel cáfolni az adatlapon feltüntetett adatokat, saját álláspontját alátámasztó, értékelhető bizonyítékokat nem szolgáltatott. A követelésösszegezését - a tekintetben, hogy azokat a felperes az érintett időszakra irányadó és hatályos díjközlemények alapulvételével számította ki - az alperes nem kifogásolta, így a kifejtettek alapján nem indokolt az elsőfokú ítélet megváltoztatása.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes jogtanácsosi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költségeinek a megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5)

bekezdése alapján állapította meg, amelyen felül az alperes viselni köteles az általa lerótt fellebbezési eljárási illetéket is.

Szeged, 2018. október 24.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
ábráblbíró